

ת"פ (תל אביב) 59680-03-18 - מדינת ישראל נ' לידור דנינו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 59680-03-18 - מדינת ישראל נ' לידור דנינו ואח'שלום תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 59680-03-18

מדינת ישראל

נגד

1. לידור דנינו

ע"י ב"כ עו"ד ענת נוי פרי

2. ליזה דרמר - עניינה הסתיים

3. קלינה שורץ

ע"י ב"כ עו"ד יגאל דנינו וגיל פרידמן

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו - יפו

[12.09.2024]

כבוד השופט איתן קורנהאוזר

גזר דין

רקע

1. הנאשמות 1 ו-3 הורשעו, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע העבירות הבאות:

נאשמת 1 הורשעה בריבוי עבירות פגיעה בפרטיות לפי סעיפים 2(7), 2(8), 2(9) ו-2(10) בצירוף סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א - 1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות").

נאשמת 3 הורשעה בריבוי עבירות פגיעה בפרטיות לפי סעיף 2(9) בצירוף סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות. עניינה של הנאשמת 2 (להלן: "ליזה") הסתיים זה מכבר במסגרת הליך גישור.

2. אלה הם עיקרי העובדות בהן הורשעו הנאשמות 1 ו-3:

נאשמת 1 עבדה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום כמזכירה רפואית במרפאה פרטית שהעניקה שירותים שונים, ובהם שירותים הנוגעים להפסקת היריון, לרבות ביצוע ניתוחי הפלה בהתאם לחוק. במסגרת עבודה זו, היו לנאשמת 1 נגישות וקשר ישיר ובלתי אמצעי למידע אישי רפואי אודות מטופלות המרפאה שביקשו לקבל טיפול ושרות בדבר הפסקת הריון.

נאשמת 3 עבדה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום כמנהלת מחלקת אמ"א בעמותת "הידברות - ארגון לקירוב לבבות" (להלן: "העמותה"), העוסקת בסיוע, ייעוץ והכוונה לנשים למניעת הפסקת הריון והפלה, זאת מתוך מניעים אידאולוגיים ודתיים.

בחדש יוני 2016, יצרה נאשמת 1 קשר טלפוני עם נאשמת 3, סיפרה לה היכן היא עובדת וכי היא מעוניינת למסור פרטים אודות מטופלות במרפאה, המיועדות לביצוע הפלה. נאשמת 3 העבירה את המשך השיחה לליזה, אשר עבדה במשרדי מחלקת אמ"א, ונאשמת 1 העבירה לה פרטים אישיים של מטופלת מסוימת במרפאה הצפויה לבצע הפלה, במטרה כי יצרו איתה קשר על מנת להניא אותה מכך. בהמשך לשיחה זו, העבירה ליזה לנאשמת 3 את הפרטים שקיבלה מנאשמת 1, והנאשמת 3 התקשרה אל אותה מטופלת, שוחחה איתה ואף שלחה לה מספר מסרונים, כל זאת תוך ניסיון להניא אותה מביצוע ההפלה.

בהמשך, במשך כחודש ימים בין החודשים יוני-יולי 2016, מסרה נאשמת 1 למחלקת אמ"א בעמותה, בשיחות טלפון שערכה עם ליזה, פרטים אישיים לגבי 5 מטופלות נוספות אשר ביקשו לבצע הפלה במרפאה בה עבדה, זאת ללא אישורן או הסכמתן. נאשמת 3 קיבלה מליזה מידע זה אשר הועבר על ידי נאשמת 1, ביודעה את מקורו, ובעקבות כך התקשרה אל אותן מתלוננות במטרה לנסות ולהניא אותן מביצוע הפלה.

עובדות האירועים פורטו בהרחבה בהכרעת הדין.

2. בטרם נשמעו טיעונים לעונש, הופנו נאשמות 1 ו-3 לקבלת תסקירי שרות מבחן, ולאחר שהצדדים טענו לעונש ערך שרות המבחן תכניות של"צ לבקשת בית המשפט.

תסקירי שרות המבחן

3. נאשמת 1 בת 31, גרושה ואם לשני ילדים בני 5 ו-7, ללא כל עבר פלילי. כיום, הנאשמת 1 סטודנטית בשנה שנייה להוראה לגיל הרך, ועובדת במעון פעוטות בעיר מגוריה ירוחם. שרות המבחן סקר את נסיבות חייה של נאשמת 1, אשר סיימה 12 שנות לימוד וביצעה שרות לאומי מלא של שנתיים. בהמשך, החלה לעבוד במרפאה, נישאה ונולדו ילדיה. הנאשמת 1 שיתפה כי חוותה חוויות קשות מצד בעלה עד לגירושין, וכיום היא מטופלת במחלקת הרווחה בעיר מגוריה. אשר לביצוע העבירות, נטלה אחריות מלאה על מעשיה, הביעה חרטה, ולדבריה לא הייתה מודעת למידת חומרתם ולהיותם בלתי חוקיים בשל היותה צעירה מאוד בעת ביצועם. בנוסף, הביעה אמפתיה כלפי המתלוננות ומסרה כי המחשבה על מעשיה מלווה אותה עד היום. צוין כי נאשמת 1 החלה בטיפול רגשי במרכז לטיפול באלמ"ב, שם היא משתתפת פעולה וניכר רצונה להצליח ולפתוח דף חדש בכל תחומי חייה. שרות המבחן התרשם כי הנאשמת 1 פעלה בעת ביצוע העבירות באופן אימפולסיבי, תוך קושי בהפעלת שיקול דעת מתוך סולם ערכים דתי-שמרני.

להערכת שרות המבחן, האירוע אינו משקף את דפוסי התנהלותה ומהווה חריג לאורח חייה. עוד צוין כי ההליך הפלילי מהווה עבורה גורם מרתיע, וכי קיים סיכון נמוך להישנות עבירות דומות. לפיכך, המליץ שרות המבחן להטיל על הנאשמת 1 צו מבחן לשנה, במהלכו יבוצע ניסיון לקיים הליך "צדק מאחה" בו מעוניינת הנאשמת, של"צ בהיקף של 150 שעות וכן התחייבות להימנע מביצוע עבירה. בנוסף, המליץ שרות המבחן לבטל את הרשעת נאשמת 1 בהתחשב ברמת סיכון נמוכה לביצוע עבירות, הפנמת חומרת העבירה, אמפטיה כלפי המתלוננות, וכן פגיעה אפשרית בעתידה המקצועי ובדימויה העצמי.

4. נאשמת 3 בת 58, אם לארבעה ילדים, ללא עבר פלילי, ומזה כ-9 שנים עובדת בעמותה העוסקת במתן עזרה וייעוץ לנשים בנוגע למניעת הפסקת הריון והפלה. לדבריה, גדלה במשפחה חילונית, סיימה 12 שנות לימוד והתגייסה לצה"ל. לאחר שהכירה את בעלה, לו היא נשואה מזה 34 שנים, עברו השניים הליך הדרגתי של התקרבות לדת ומנהלים כיום אורח חיים דתי. לגבי ביצוע העבירות, טענה הנאשמת 3 כי בתקופה הרלוונטית העסיקה את ליהה כמזכירה חדשה, ובדיעבד הבינה כי זו פעלה בניגוד לנהלים אותם לא חידדה בפנייה מספיק. נאשמת 3 הביעה בפני שרות המבחן חרטה על מעשיה. בנוסף, טענה כי באותה העת הייתה נתונה תחת עומס רגשי נוכח שעות עבודה מרובות, דבר שהקשה עליה להפעיל שיקול דעת ולבדוק מהיכן מגיעים פרטיות האישיים של המתלוננת. עוד טענה כי בחרה לנהל הליך של הוכחות מתוך רצון למנוע פגיעה בשמה הטוב של העמותה. לדבריה, בעקבות האירועים שינתה את הנהלים במסגרת עבודתה. שרות המבחן התרשם כי הנאשמת 3 אינה מאופיינת בדפוסים שוליים וכי ההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע עבורה. עוד צוינה התרשמות מנוקשות מחשבתית אצל הנאשמת 3, אשר הקשתה עליה להפעיל שיקול דעת מתאים בעת ביצוע העבירות. לפיכך, המליץ שרות המבחן להטיל עליה ענישה בדמות של"צ בהיקף של 150 שעות, אשר יהווה ענישה קונקרטי וחינוכית. נאשמת 3 הביעה חשש כי הותרת הרשעתה עלולה לפגוע בפעילות העמותה. לפיכך, על אף שלא הציגה נימוקים קונקרטיים או מסמכים כלשהם, בהתחשב בכך שמדובר בעבירה ראשונה ויחידה, המליץ שרות המבחן לשקול בחיוב את ביטול הרשעתה. ראיות לעונש

5. ב"כ הנאשמת 1 הגישה את המסמכים הבאים: תעודת גירושין של הנאשמת 1 מיום 23.11.2023; מסמכים רפואיים לגבי טיפולים שעברה הנאשמת ואבחונה כחולה במחלת הפיברומיאלגיה; אישור מאגף הרווחה בעיר ירוחם על כך שהנאשמת מטופלת במחלקת אמל"ב; אישור לימודים לפיו הנאשמת סטודנטית לחינוך לגיל הרך. תמצית טיעוני הצדדים

6. ב"כ המאשימה טענה כי מדובר במקרה המהווה דוגמה לפגיעה בליבה של הזכות החוקתית לפרטיות, דרך שימוש בפרטים רגישים ביותר של מתלוננת אשר חשפו את פרטיות האישיים לצורך ביצוע הליך רפואי אינטימי. לטענתה, מעשי הנאשמות סדקו באופן קשה את מבצר פרטיותן של המתלוננות, בעיתוי קשה עבורן. עוד הפנתה לתחושותיהן של המתלוננות כפי שנשמעו במהלך ניהול ההליך. ב"כ המאשימה טענה כי פגיעת מעשי הנאשמות אינה מתמצית בפגיעה במתלוננות בלבד, אלא קיימת פגיעה באינטרס הציבור הרחב בכך שאמונו כי פרטיו ישארו חסויים נסדק. לגבי פסיקה נוהגת, טענה ב"כ המאשימה כי קיים קושי באיתור מקרה דומה בנסיבותיו. לאחר שהגישה פסיקה ממנה ביקשה ללמוד על המקרה הנדון, עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין מאסר קצר שניתן לריצוי בעבודות שרות ועד מאסר בפועל, זאת לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננות.

ב"כ המאשימה טענה לגבי מיקום הנאשמות במתחם הענישה, כי הן לא נטלו אחריות על ביצוע העבירות, וניהלו את ההליך תוך חקירה נגדית של המתלוננות בדרך המטילה ספק באותנטיות הפגיעה בהן. לטענתה, לא ברור מתי הגיעה קבלת אחריות והבעת אמפתיה כלפי המתלוננות כפי שעלה במסגרת תסקירי שרות המבחן שהוגשו בעניינן של הנאשמות.

אשר לאכיפה הבררנית שנקבעה בהכרעת הדין, טענה ב"כ המאשימה כי קביעה זו התייחסה לאבחנה למול תיק פרקליטות אחר, וכי יש להתחשב בשיקולים נוספים של חומרת העבירה במקרה הנדון ועוצמת הפגיעה במתלוננות. לפיכך, טענה כי לכל היותר יש בכך כדי למקם את הנאשמות בחלקו התחתון של מתחם הענישה לו עתרה. לגבי בקשת הנאשמות לביטול הרשעתן, ציינה ב"כ המאשימה כי אין המדובר באחד מהמקרים החריגים בהם יש לבטל את ההרשעה, כאשר הנאשמת 3 כלל לא הציגה פגיעה קונקרטית מעצם הרשעתה ואילו נאשמת 1 ציינה כי ההרשעה עלולה לפגוע ברצונה לעסוק בעתיד בתחום ההוראה. לטענת ב"כ המאשימה, במקרה שכזה יש להותיר את שיקול הדעת בידי הגורמים המקצועיים הרלוונטיים. לפיכך, ביקשה להותיר את הרשעת הנאשמות 1 ו-3 על כנה, ולהטיל עליהן מאסר אשר ירוצה בעבודות שרות, לצד עונשים נלווים.

7. ב"כ נאשמת 1 התמקדה בטיעוניה בנסיבותיה האישיות של הנאשמת, אשר לטענתה ביצעה את העבירות מתוך אמונתה הסובייקטיבית באותו שלב כי היא מסייעת בכך למתלוננות וכן מתוך עולם הערכים הדתי עליו גדלה. בטיעוניה הדגישה כי הנאשמת 1 פעלה שלא מתוך בצע כסף וכי לא עלתה כל טענה כי ביקשה תמורה עבור מסירת המידע. לטענתה, הבחירה של ניהול ההליך הייתה על רקע רצונה של הנאשמת 1 לחשוף את בית המשפט להתנהלות המרפאה בה עבדה, אשר פעלה בניגוד לחוק באופן הפוגע בנשים, וכי עדויות המתלוננות בבית המשפט היקשו על מצבה הנפשי. בנוסף, טענה כי ניהול ההליך הפלילי במשך מספר שנים גרם לבעיות בחיי נישואיה של הנאשמת 1 עד לגירושין וכן השפיע באופן קשה על מצבה הרפואי. הסנגורית הדגישה בטיעוניה כי הנאשמת 1 הביעה חרטה כנה, כפי שעולה מתסקיר שרות המבחן, וכי יש להבחין בינה לבין החלטות משפטיות של באת כוחה.

בהמשך, עתרה לביטול הרשעת הנאשמת ממספר טעמים: מצבה האישי כגרושה ואם לשני ילדים קטנים; לימודיה בתחום הוראה של הגיל הרך; טענת אכיפה בררנית שהתקבלה על ידי בית המשפט; סיום ההליך בעניינה של ליזה ללא הרשעה, כאשר לטענתה חלקה של ליזה בעבירות חמור יותר, בשל כך שבמקום לעצור את הנאשמת 1 ממסירת המידע, היא עודדה אותה להמשיך בכך. בהתחשב בכלל הנסיבות, ביקשה ב"כ נאשמת 1 לבטל את הרשעתה.

8. הנאשמת 1 בדבריה טענה כי חלפו שנים רבות מאז ביצוע העבירות וכי באותה עת היא הייתה צעירה ולא הבינה מספיק את משמעות מעשייה. עוד ציינה כי היום יש לה שני ילדים קטנים, ולדבריה לא תחזור לעולם על מעשייה עליהם היא מקבלת אחריות ומביעה חרטה. הנאשמת 1 הוסיפה כי היא לומדת הוראה לגיל הרך.

9. ב"כ נאשמת 3 ביקש כי בית המשפט יאמץ את המלצות שרות המבחן בעניינה, יבטל את הרשעתה ויורה על ביצוע של"צ. את בקשתו ביקש לבסס על עקרון אחידות הענישה וכן על טענת אכיפה בררנית. לגבי אחידות הענישה, היפנה לגזר הדין שניתן בעניינה של ליזה אשר הסתיים ללא הרשעתה, בלא שניהלה הוכחות. לטענתו, ניהול ההוכחות על ידי הנאשמת 3 אך מדגיש את הסיבות לביטול הרשעתה, כאשר בעקבות הניהול עלתה בעייתיות בניהול הוועדה להפסקת הריון וכן נטען נושא האכיפה הבררנית. הסנגור היפנה לכך שטענת האכיפה הבררנית התקבלה על ידי בית המשפט ונקבע כי ניתן לה משקל בגזר הדין. בהמשך טיעוניה, התייחס לפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ המאשימה וטען כי אין מדובר בנסיבות דומות למקרה הנדון אשר לא בוצע בעבור בצע כסף. אשר לנסיבותיה האישיות של הנאשמת 3, טען בא כוחה כי מדובר באישה ללא עבר פלילי, אשר שירתה שרות צבאי מלא, ביצעה את העבירות על רקע אמונתה כי היא עוזרת לאותן נשים, וכן הביעה אמפתיה למתלוננות בפני קצינת המבחן. ב"כ הנאשמת 3 טען כי הלכת כתב היא שיקול מסוים אולם יש לבחון את ביטול ההרשעה גם בשל אכיפה בררנית. לאחר שטען כי חלקה של הנאשמת 3 בביצוע העבירות הוא נמוך ופירט פסיקה, עתר לביטול הרשעתה תוך אימוץ המלצות התסקיר.

10. הנאשמת 3 בדבריה, הסבירה כי קו ההגנה שלה הוא שערכי התורה מחייבים את חוקי המקום וכי כל מה שהיא מייצגת הביא אותה לבחירתה לנהל את ההליך על מנת שלא לפגוע בתדמית העמותה בה היא עובדת. הנאשמת 3 ציינה כי במהלך עבודתה בעמותה היא עובדת עם גופים ומוסדות ביטחון, מוסדות רפואיים ומשרדים, ומעולם לא ניסתה לקחת מידע ולהשתמש בו בצורה לא נכונה. לטענתה, "קרה שנפל איזה פרי אחד שלא יכול לקלקל את כל הסל". הנאשמת 3 הדגישה את עבודתה האינטנסיבית בעמותה שלא למטרת רווח, וציינה כי היתה צריכה לבדוק יותר במקרה זה. לטענתה, מאז הדברים נבדקים אף יותר מהנדרש.

דין והכרעה

סוגיית ביטול ההרשעה

11. בחינת סוגיית ביטול הרשעה פלילית קודמת לבחינת הענישה בהתאם למתווה תיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") (ראו: רע"פ 2327/19 גוז מרסלו אדוארדו נ' מדינת ישראל, פסקאות 8 ו-11 (19.5.2019); רע"פ 3195/19 יניב אגוזי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (4.7.2019)). לפיכך, אדון תחילה בשאלה האם מדובר במקרה חריג בו יש להורות על ביטול הרשעת הנאשמות 1 ו-3.

12. ב"כ הנאשמות 1 ו-3 טענו מספר טיעונים לשם ביסוס עתירתם לביטול הרשעת הנאשמות: מתן משקל לטענת אכיפה בררנית אשר התקבלה כטענת הגנת מן הצדק בהכרעת הדין, ונקבע כי משקלה יבחן בשלב מתן גזר הדין; עקרון אחידות הענישה ממנו נגזר ביטול הרשעתן, כפי שהסתיים עניינה של ליזה ללא הרשעה; טענת ב"כ הנאשמת 1 כי הותרת ההרשעה על כנה תפגע במצבה הרפואי וכן ביכולתה לעסוק בתחום החינוך לגיל הרך אותו היא לומדת כעת; חששה של הנאשמת 3 כי הרשעה תפגע בעמותה.

13. תחילה, אבחן האם טענת ההגנה מן הצדק שהתקבלה בהכרעת הדין, מצדיקה מתן סעד של ביטול הרשעת הנאשמות. בית המשפט העליון עמד על האפשרות לבחון את שאלת ביטול ההרשעה כאחד הסעדים במסגרת קבלת טענת הגנה מן הצדק של אכיפה בררנית (רע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' יוסף ורדי (31.10.2018)). כך, אישר בית המשפט העליון פסק דין במסגרתו הוחלט על ביטול הרשעה והטלת התחייבות על נאשם, בשל קבלת טענה של אכיפה בררנית (רע"פ 6157/18 ציון צבר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (29.8.2018)).

במסגרת בחינת הסעד, על בית המשפט לאזן בין הפגמים שנפלו לבין מגוון רחב של שיקולים וערכים המאפיינים את המקרה הנדון ועומדים ביסוד ההליך הפלילי. כך, למול עוצמת הפגיעה בזכויות הנאשמים, טוהר ההליך הפלילי ואמון הציבור בבית המשפט, יש לשקול את חומרת העבירה בנסיבותיה, שיקולי גמול והרתעה, שמירה על בטחון הציבור וזכויות נפגעי העבירה.

14. סוגית האכיפה הבררנית נבחנה לעומק בהכרעת הדין, ולבסוף עלה קושי משמעותי בהתנהלות המאשימה במסגרת תיק מסוים, 53/18. נקבע כי "על אף שמדובר בתיק חקירה אחד בלבד, לנוכח הכמות הקטנה של תיקי חקירה העוסקים בנושא הדומה לזה הנדון בפני וכן בהתחשב בכמות המעורבים (שבעה) שעניינם הסתיים באותו תיק ללא כתב אישום או בהליך של הסדר מותנה - מדובר במשקל לא מבוטל." (פסקה 37 בהכרעת הדין). לצד זאת, טיעונים שונים הכרוכים בטענת האכיפה הבררנית נדחו: כך, נקבע כי לא הוצגה כל תשתית לטענה כי המאשימה נוהגת שלא לאכוף את העבירה שיוחסה לנאשמות; כך, נקבע כי אין מקום למתן משקל לנתונים סטטיסטיים במקרה זה; כך, נדחתה טענת ההגנה לפיה המאשימה פעלה לפי "סולם ערכים סובייקטיבי"; וכך, לא הוצגה כל ראיה כי ההחלטות בתיק התקבלו ממניעים פסולים, בזדון או כתוצאה משיקול זר. לפיכך, נקבע כי יש במכלול נסיבות אלה כדי להקהות את עוצמת הפגמים שנפלו. בנוסף, כחלק מבחינת עוצמת הפגיעה בנאשמות, במסגרת הסעד שיש לתת, אני מוצא כי יש לשקול את העובדה שהפגמים שפורטו בהכרעת הדין נפלו במסגרת תיק פרקליטות מסוים. אמנם, מדובר בשבעה מעורבים שונים באותו תיק חקירה, אולם אין מדובר בחזרה על החלטות המבססות אכיפה בררנית בתיקי חקירה שונים. לנתון זה קיים משקל נוסף כחלק ממכלול השיקולים המקהים את עוצמת פגיעת האכיפה הבררנית במקרה זה.

במסגרת בחינת האיזון הנדרש למול הפגיעה המסוימת בתחושת הצדק וההגינות, פורטו בהכרעת הדין שיקולים שונים המאפיינים את נסיבות המקרה: חומרת השימוש במידע חסוי על מנת להניא מטופלות מביצוע הפלה או הפסקת הריון; פגיעת העבירה, בנסיבותיה, בלבת הזכות החוקתית לפרטיות; עיתוי הפגיעה, בדרך של חשיפת פרטים רגישים ואינטימיים שנמסרו לשם ביצוע הליך רפואי, בעת רגישה עבור הנפגעות; אינטרס ההגנה על הציבור הרחב מפני פגיעה, כאשר העבירות שבוצעו עלולות לערער את אמון הציבור כי פרטיו הרפואיים ישארו חסויים. פגיעה זו מגעת עד כדי אפשרות להיסוס והתלבטות בטרם הגעה לקבלת טיפול רפואי.

בחינת עוצמת הפגיעה בתחושת הצדק וההגינות במקרה הנדון, למול מכלול השיקולים והערכים שבבסיס ההליך הפלילי בראי נסיבות המקרה, מובילים לכלל מסקנה כי אין בטענת ההגנה מן הצדק כדי להביא לביטול הרשעת הנאשמות 1 ו-3 אלא להקל בעונשן בלבד.

15. כעת אתייחס לטענות בדבר מידת פגיעת ההרשעה בנאשמות, כטיעון לביטול הרשעתן. את סוגיית ביטול ההרשעה יש לבחון בהתאם לשני התנאים המצטברים שנקבעו במסגרת הלכת כתב (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ב(3) 337 (1997)): סוג עבירה המאפשר לוותר על הרשעה וכן פגיעה חמורה בשיקום הנאשם מעצם הרשעתו. הליך זה יוחד למקרים חריגים ויוצאי דופן, בהם נוצר פער קיצוני בין עוצמת פגיעת ההרשעה בנאשם, לבין התועלת הציבורית כתוצאה מההרשעה. בנוסף, נקבע כי על הנאשם לבסס בראיות את טענתו לפגיעה חמורה וקונקרטיית בסיכויי שיקומו וכי אין די בטענה כללית לפיה "ככל הנראה" ייגרם נזק (רע"פ 1240/19 עופר בר לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 והאסמכתאות המפורטות שם (24.3.2019)). עוד נקבע, כי אין להידרש לאפשרויות תאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד (ע"פ 8528/12 אלירן ציפורה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 והאסמכתאות שם (3.3.2013); רע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל (27.1.2015); רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013)).

16. בחינת התנאי הראשון, של סוג עבירה המאפשר ביטול הרשעה, מעלה כי נאשמות 1 ו-3 הורשעו בעבירות שהמחוקק קבע כעבירות מסוג פשע. בנוסף, נסיבות ביצוע העבירות באופן מתמשך, תוך פגיעה גסה בפרטיות המתלוננות, בעיתוי רגיש ביותר, וכן פוטנציאל הפגיעה באמון ציבור הרחב באשר לחיסיון פרטי במסגרת הליכים רפואיים - מצביעים על פגיעה ממשית בערכים המוגנים. לצד זאת, ועל אף הרף המשמעותי של פגיעה בערכים המוגנים ובאינטרס הציבורי במקרה זה, אין מדובר בסוג עבירה אשר אינו מאפשר, כשלעצמו, את ביטול ההרשעה בנסיבות מסוימות. לפיכך, אני מוצא כי סוג העבירה אינו מונע את סיום ההליך ללא הרשעה.

את חומרת העבירה ונסיבותיה במקרה זה, המשפיעים על מידת האינטרס הציבורי שבהרשעה, יש לשקול בעת בחינת הפרופורציה שבין עוצמת פגיעת ההרשעה בנאשמות לבין התועלת הציבורית כתוצאה ממנה. בנוסף, חומרת העבירה ונסיבותיה משפיעות אף על מידת הנטל שעל כתפי הנאשמות להוכיח את התנאי השני - עוצמת הפגיעה בהן. בסוגיה זו, מידת חומרת העבירה וחומרת נסיבותיה משפיעות על הנטל המוטל על כתפי הנאשמות להוכיח את עצמת הפגיעה בהן, בדרך של מעין מקבילית כוחות:

"חומרת העבירה ונסיבות ביצועה הן שיקול שנלקח בחשבון באיזון שקבעה הפסיקה לבחינת שאלת ההימנעות מהרשעה בפלילים, בין האינטרס הציבורי שבהרשעה לבין נסיבותיו הפרטניות של הנאשם והנזק שייגרם לו כתוצאה מן ההרשעה. ככל שהעבירה שעבר הנאשם ונסיבות ביצועה הן ברף הנמוך, כך פוחת האינטרס הציבורי שבהרשעה. כפועל יוצא, ניתן להקל על הנטל המוטל על כתפי הנאשם להראות את עצמת הפגיעה שתיגרם לו כתוצאה מן ההרשעה כתנאי לאי הרשעתו בדיון."

(רע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' דוד שבתאי, פסקה 39 (10.9.2013)).

במקרה הנדון, טענה ב"כ הנאשמת 1 כי הרשעתה תיפגע ביכולה לעסוק בעתיד בתחום החינוך לגיל הרך, אותו היא לומדת כעת, וכן כי ההרשעה עלולה לפגוע במצבה הבריאותי. לא מצאתי כל קשר מבוסס בין המצוין בסיכום המידע הרפואי אשר הוגש באמצעות ב"כ נאשמת 1, לבין אפשרות של הידרדרות צפויה כלשהי במצבה הרפואי בשל הותרת ההרשעה על כנה. כמו כן, לא הוצגה כל ראיה לטענתה כי נאשמת 1 סובלת מתחלואיה כתוצאה מההליך הפלילי. בנוסף, לא הוצגה כל ראיה התומכת בטענה כי הרשעה בפלילים מונעת מאדם לעסוק בתחום החינוך לגיל הרך. כל שהוצג הוא טופס לפיו הנאשמת 1 היא סטודנטית לחינוך לגיל הרך.

בבחינת למעלה מן הצורך, אתיחס לגופה של הטענה.

סעיף 15(א) לחוק הפיקוח על מעונות יום לפעוטות, התשכ"ט - 2018 קובע כך:

"לא יועסק או ייתן שירותים אדם הבא במגע ישיר ומתמשך עם הפעוטות במעון יום לפעוטות, אלא אם כן ניתן לגביו אישור מאת הממונה או מי מטעמו כי לא הורשע בעבירה שמפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה אין זה ראוי שיועסק או ייתן שירותים במעון יום לפעוטות, ולא תלויים ועומדים נגדו הליכים פליליים בחשד לביצוע עבירה כאמור."

אף בחינת קיומו של סייג להעסקה במסגרת בית ספר, ככל שהנאשמת 1 תחליט להרחיב בעתיד את השכלתה, קובע הליך דומה בסעיף 16 לחוק פיקוח על בתי ספר, תשכ"ט - 1969:

"לא יסרב המנהל הכללי ליתן אישור כאמור למי שכשיר להיות עובד חינוך אלא אם נתקיים אחד מאלה: ... (2) העובד הורשע בעבירה אחרת שיש עמה קלון והמנהל הכללי סבור כי לאור הרשעה זו אין העובד ראוי לשמש עובד חינוך."

עיון בהוראות החוק מעלה כי על הגורם הממונה לשקול, בטרם מתן אישור עיסוק בתחום החינוך, את סוגיית הרשעת המבקש בפלילים. אין מדובר באיסור מוחלט להעסקת עובדים להם עבר פלילי, אלא בקביעת המחוקק כי יש מקום לשיקול דעת הגורם המקצועי ביחס להשפעת סוג ההרשעה על אופי ההעסקה במעון יום לפעוטות או במערכת החינוך. לנוכח החשיבות שראה המחוקק לאפשר לגורם המקצועי המוסמך להפעיל את שיקול דעתו ולבחון את כשירותו של אדם לעסוק בתחום החינוך, ובפרט לגיל הרך, גם לאחר הרשעה בפלילים, אני מוצא כי אין לפעול בדרך שתימנע מאותו גורם את קבלת המידע אודות הליך זה.

במקרים בהם נמצא כי הרשעה פלילית עלולה להשפיע על כשירותו של נאשם לעסוק במקצוע מסוים, נקבע כי מן הראוי שהדבר יבחן על ידי הגורמים המוסמכים:

"הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשירותו לעסוק במקצוע מסוים מן הראוי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המתאימים".

(רע"פ 5018/18 עומר בוזגלו נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (21.10.2018)).

בבחינת למעלה מהצורך, אפנה לכך שהנאשמת 1 החלה בלימודיה מספר שנים לאחר שהחל ההליך הפלילי בעניינה. בכך, נטלה על עצמה סיכון כי בסופו של יום אפשרי כי הגורם המקצועי יבחן את סוגית עברה הפלילי, כפי שנקבע בענין אחר:

"גם אם המשיב 1 החל בלימודים לפני כן, את מרבית שנות הלימודים עשה בודעו כי הוא עתיד לתת את הדין על האירוע הקשה שבפנינו. המשיב 1 נטל סיכון מסוים בכך שהמשיך בלימודיו במקצוע זה דווקא. צר לנו על כך שלא יוכל לקצור את הפירות מלימודיו בנקודת הזמן הנוכחית, אולם על כך היה עליו לחשוב בזמן הנכון"

(עפ"ג"ת"א) 36931-06-15 מדינת ישראל נ' שחר חלפון, פסקה 13 (16.11.2015).

ב"כ הנאשמת 3 לא העלה בטיעונו כל פגיעה אפשרית בה, אלא טען באופן כללי כי "לא צריך להראות נזק קונקרטי כל כך, אפשר גם לצפות אותו" (עמ' 406 ש' 1 לפרוט'). אף את אותה צפיות לא פירט הסנגור, כאשר עד כה לא

ברור לאיזו פגיעה אפשרית בנאשמת 3 התייחסו טיעונים אלה. בהתאם, אף תסקיר שרות המבחן בעניינה של נאשמת 3 היפנה אך לטיעונה, אשר עלה גם בבית המשפט, ולפיו "הדבר יפגע בפעילות העמותה". לשם בחינת טענת פגיעה

אפשרית בעצם ההרשעה, אין די באמירות כלליות ללא כל ביסוס, ודאי כשהעמותה כלל לא הועמדה לדין במקרה זה. בנסיבות כוללות אלה, לא עלה בידי ב"כ הנאשמות להוכיח פגיעה חמורה בשיקומן מעצם הרשעתן, וודאי שלא

הצביעו על פער קיצוני בין עוצמת פגיעת ההרשעה בהן לבין התועלת הציבורית כתוצאה מההרשעה במקרה הנדון.

17. לסיום פרק זה, אבחן את שאלת עיקרון "אחידות הענישה" אשר עלה על ידי ב"כ הנאשמות אף ביחס לשאלת ביטול הרשעתן. ב"כ הנאשמות טענו כי יש לתת משקל לעיקרון אחידות הענישה בהתחשב בכך שההליך בעניינה של ליזה הסתיים ללא הרשעה תוך הטלת עונש של של"צ ופיצוי למתלוננות. אינני מקבל טיעון זה.

סוגיית אי הרשעה נבחנת על יסוד הכללים והתנאים שנקבעו בהלכת כתב, אשר הנאשמות 1 ו-3 לא עמדו בנטל הוכחתם. באופן שונה, כב' השופטת אמיר התייחסה בגזר דינה של ליזה ל"חלקה הקטן יחסית של הנאשמת בביצוע המעשים המפורטים בכתב האישום (מבלי להתעלם מחומרה לצדם כמפורט לעיל) אל מול הנזק העלול להיגרם לה והסכנה שתאבד את עבודתה..." (פסקה 36 לגזר דינה). בסוגיה זו הפנתה למכתבו של מעסיקה של ליזה, המועסקת בתאגיד עירוני של עיריית פתח תקווה, ממנו עולה אפשרות שהעסקתה תיבחן מחדש (פסקה 31 לגזר דינה). כך, בשונה מעניין של הנאשמות שבפני, כב' השופטת אמיר קבעה כי עלה בידי סנגורה של ליזה לעמוד בנטל הנדרש לשם קביעת ביטול הרשעתה.

בבחינת למעלה מהצורך, אציין כי אף ככל שהיה עולה בידי הסנגורים לעמוד בתנאים הנדרשים בהתאם להלכת כתב, והיה מקום לבחון את עוצמת פגיעת ההרשעה בנאשמות למול התועלת הציבורית כתוצאה מההרשעה, לא ניתן היה לתת משקל לעיקרון אחידות הענישה בסוגיה זו. העובדה שליזה היתה חלק בלתי נפרד מביצוע העבירות באותה פרשה, אין משמעה גזירת שוויון נוקשה בינה לבין הנאשמות 1 ו-3:

"יש לשמור על עיקרון אחידות הענישה, שכאמור, אין משמעו שקילות בין עונשיהם של כלל הנאשמים באותה הפרשייה, אלא שמירה על יחס הולם בין עונשיהם, בהתאם למידת אשמתם, מעמדם, תפקידם וחלקם היחסי בפרשה (ע"פ 1816/18 מחמוד חלו נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (16.10.2018)).

אני שותף לקביעתה של כב' השופטת אמיר לגבי ליזה, כי "חלקה במערך הכולל הוא הקטן ביותר". כפי שפירטה, "אין להתעלם מכך שהיא לא זו אשר יזמה את המעשים, לא זו שמסרה את הפרטים, ואף לא זו אשר עשתה או ניסתה לעשות בהם שימוש תוך פנייה למתלוננות, אלא שימשה למעשה כצינור להעברתם." (פסקה 30 לגזר דינה).

אכן, לא ניתן להתעלם מהשוני בין חלקה של ליזה לחלקן של הנאשמות 1 ו-3 - למעמדן, תפקידן, וחלקן היחסי בפרשה: הנאשמת 1, כחוליה מרכזית שאחזה במידע הרגיש ויזמה את העברתו לעמותה; הנאשמת 3, כממונה על ליזה וזו שביצעה בפועל את השיחות למתלוננות והוציאה לפועל את הקשר עמן בניסיון להניא אותן מביצוע הפלה. בנוסף, אפנה לכך שנאשמת 1 הורשעה בריבוי עבירות לגבי 4 הוראות חיקוק שונות בחוק הגנת הפרטיות, זאת בהתחשב באופי מעשיה, לעומת ליזה שהורשעה בגין הוראת חיקוק אחת.

18. בהתחשב בכל המפורט לעיל, לא עלה בידי הנאשמות 1 ו-3 לעמוד ברף הנדרש ובנטל לצורך ביטול הרשעתן. לפיכך, ההרשעה נותרת על כנה.

קביעת מתחם הענישה

19. הנאשמות פגעו במעשיהן בערכים מוגנים של כבוד האדם, האוטונומיה של הפרט והזכות לפרטיות אשר זכתה למעמד חוקתי במסגרת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. הזכות לפרטיות היא אחת מאבני היסוד של זכויות האדם בישראל ושל עיצוב המשטר בישראל כמשטר דמוקרטי:

"פרטיותו של אדם היא כבודו וגם קניינו. זוהי המסגרת באמצעותה הוא עשוי, אם הוא בוחר בכך, לפתח את עצמיותו ולקבוע את מידת המעורבות של החברה בהתנהגותו ובמעשיו הפרטיים. זהו "מבצרו" הקנייני, האישי והנפשי. זכות זו מהווה את אחת מזכויות היסוד של האדם בישראל. היא אחת החירויות המעצבות את אופיו של המשטר בישראל כמשטר דמוקרטי והיא אחת מזכויות העל המבססות את הכבוד והחירות להן זכאי אדם כאדם, כערך בפני עצמו" (ע"פ 5026/97 ג'ק גלעם נ' מדינת ישראל, פסקה 9 בפסק דינו של כב' השופט אריאל (1999)).

עבירות הפגיעה בפרטיות המבוצעות תוך פגיעה בפרטיות רפואית, פוגעות בערכים מוגנים כבדי משקל; סודקות את מבצרו האישי והנפשי של האדם; מותירות אותו עירום מזכויותיו הבסיסיות של כבוד, פרטיות וצנעת הפרט. לא בכדי הכיר המחוקק בחשיבות ערך ההגנה על הפרטיות, וקבע עונש מירבי של 5 שנות מאסר בגין עבירת פגיעה בפרטיות. 20. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי רמת הענישה בגין עבירות דומות משתנה בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה, זאת במיוחד בהתחשב בכך שמדובר בעבירות להן מנעד נסיבות רחב ביותר. כך, נוכח נסיבותיו הייחודיות של מקרה זה, אף הצדדים טענו כי לא עלה בידם להציג מקרים דומים. ב"כ המאשימה ביקשה להסיק לגבי רמת הענישה מתוך מקרים אליהם הפנתה, וטענה כי יש בהם כדי לתמוך בעמדתה לפיה מתחם הענישה במקרה זה נע בין מאסר קצר בעבודות שרות ועד למאסר בפועל. עיון בגזרי דין אלה מעלה כי חלקם ניתנו במסגרת של הסדרי טיעון בין הצדדים, חלקם ניתנו לפני תיקון 113 לחוק העונשין, ואחד מהם עסק במקרה שנדון במסגרת הדיון בטענת האכיפה הבררנית. המגמה העולה מחלקם העיקרי של פסקי דין אלה, מצביעה על כך שבמקרים של פגיעה בפרטיות דרך שימוש בנתוני מחשב, רמת הענישה נעה בין מאסר קצר לריצוי בעבודות שרות ועד למאסר בפועל. ב"כ הנאשמות לא היפנו לפסיקה המצביעה על רף ענישה מסוים בגין עבירות דומות. כפי שעלה במסגרת הדיון בטענת האכיפה הבררנית, מעטים הם המקרים שעסקו בסוגיה דומה, ואף הם נעדרים את המאפיינים המייחדים מקרה זה. יש לציין עוד כי אין זהות בין מתחם העונש ההולם, המגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, ובין מדיניות הענישה הנוהגת המהווה אך את אחד משיקולים אלה (ראו: ע"פ 6390/20 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 9 (10.2.2021); ע"פ 322/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.10.2016)). בעת קביעת מתחם הענישה יש לתת משקל משמעותי לנסיבות ביצוע העבירה, המעידות על מידת הפגיעה בערכים המוגנים, במיוחד כאשר מדובר בסוג עבירות להן מנעד נסיבות רחב.

21. בנסיבות המקרה הנדון, הנאשמת 1 יזמה יצירת קשר עם העמותה, ועל אף שהיתה מודעת למדיניות השמירה על פרטיות החולים במרפאה, לא היססה להעביר מידע אישי של המתלוננות מתוך ידיעה כי יעשה בו שימוש לשם ניסיון להניא אותן מביצוע הפלה. באופן זה, שבה הנאשמת 1 ופגעה באופן משמעותי וחמור בפרטיות המתלוננות לאורך כחודש ימים, תוך הפרת חובת הסודיות בעבודתה. מדובר במידע רפואי רגיש ביותר אליו נחשפה נאשמת 1 במסגרת עבודתה, ופגעה באוטונומיה של המתלוננות ובזכותן לפרטיות במיוחד בתקופה עדינה של קבלת החלטה מורכבת על ביצוע הפלה. משנה חומרה יש לראות בכך שנאשמת 1 היתה מודעת לרגישות המידע בו עשתה שימוש (ראו עמ' 30-31 להכרעת הדין). לגבי היקף הקשר בין נאשמת 1 לעמותה, אפנה לממצאים שעלו בהכרעת הדין לגבי 16 שיחות טלפון בינה למחלקת אמ"א בעמותה, לכל הפחות. באופן דומה, נקבע בהכרעת הדין כי נאשמת 3 היתה מודעת היטב לכך שהיא עושה שימוש במידע אשר נאשמת 1 ביקשה להעביר אל העמותה והגיע לידיעתה במסגרת עבודתה ב"מכון הפלות". ידיעה זו של נאשמת 3 החלה משיחת הטלפון הראשונה שביצעה הנאשמת 1, בה שוחחה תחילה איתה. תפקידה המרכזי של נאשמת 3 בא לידי ביטוי בהוצאה לפועל של פניה אל המתלוננות, אשר את פרטיהן האישיים קיבלה מנאשמת 1 ביודעה כי אלה עומדות לבצע הפלה ובניסיון להניא אותן מכך. ידיעתה של נאשמת 3 כי המידע הועבר אליה ללא ידיעתן או הסכמתן של המתלוננות, לא עצר אותה מלפנות אליהן. כך, מדובר בתכנית עבריינית של פגיעה בפרטיות, אשר כללה שיתוף פעולה בין מספר מעורבות, תכנון מוקדם והוצאה לפועל, כשחלקן היחסי של נאשמות 1 ו-3 בביצוע העבירות הוא מרכזי.

אשר לנזק שנגרם כתוצאה ממעשי הנאשמות וכן ביחס לנזק הפוטנציאלי המשמעותי ביותר כתוצאה ממעשים אלה, אפנה לדוגמאות מתוך עדויות המתלוננות שפורטו בהכרעת הדין (עמ' 35-36 בהכרעת הדין):

"זו חוצפה, נתתי את האמון בגוף פרטי ואני עוד אמורה לחזור לשם אוטוטו כי הכירורג שלי ועכשיו אני סקפטית לגבי החזרה לשם. לכי תדעי לאן זה יכול להגיע? אולי היא תעביר גם פרטים אחרים"

"חשוב לי גם לומר שעד היום רוב האנשים בחיי לא יודעים על הדבר הזה, לא המשפחה שלי, לא ההורים שלי, לא האחיות שלי, זה עדיין מעגל מאוד מצומצם של אנשים. זה בדיוק מהמקום של שמירה על פרטיות וזה לא עניינו של אף אחד ואני לא רוצה שאף אחד יידע מזה. לכן זה גם היה מכה כל כך קשה כשהדבר הזה, התברר לי מה קרה בעצם."

בנוסף, אני מוצא כי יש לדחות את טיעון ההגנה לפיו יש לשקול לקולא את העובדה שהמוטיבציה לביצוע העבירות היתה אמונה דתית ולא בצע כסף. לא מצאתי בטיעוני הסנגורים כל הנמקה לטיעון זה, המאפשרת את קבלתו. אין מקום עוד להרחיב בסוגיה זו.

22. בעת קביעת מתחם הענישה, אני מוצא כי יש להתחשב בכך שנאשמת 1 הורשעה ב-4 הוראות חיקוק שונות בעוד נאשמת 3 הורשעה בהוראת חיקוק אחת. זאת ועוד: יש לתת משקל לכך שנאשמת 1 היא שהניעה במעשיה את ביצוע העבירות, בכך שיזמה את יצירת הקשר עם העמותה והעבירה את המידע הרגיש לו היתה לה נגישות. כמו כן, יש לתת משקל למעילה הקשה של נאשמת 1 באמון שניתן בה בשמירה על חיסיון פרטי המתלוננות. לפיכך, על מתחם הענישה לגביה להיות מעט גבוה יותר מזה של נאשמת 3.

בהתחשב בעקרון המנחה של ההלימה, ולאחר ששקלתי את מידת הפגיעה בערכים המוגנים, את נסיבות ביצוע המעשים וכן הפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם הענישה לגבי נאשמת 1 נע בין מאסר למשך 4 חודשים לריצוי בעבודות שרות ועד 10 חודשי מאסר בפועל, ואילו מתחם הענישה לגבי נאשמת 3 נע בין חודשיים מאסר לריצוי בעבודות שרות ועד 8 חודשי מאסר, כל זאת לצד ענישה נלווית הכוללת אף פיצוי למתלוננות.

העונש המתאים

23. נאשמת 1 ילידת 1993, גרושה, אם לשני ילדים, ללא עבר פלילי. הנאשמת הורשעה בעבירות לאחר ניהול הוכחות, כאשר אין לזקוף זאת לחובתה, אולם לא ניתן לזקוף לזכותה קבלת אחריות, הודאה, חיסכון בזמן שיפוטי, הפנמת חומרת המעשים ומניעת הצורך בעדות המתלוננות בתיק. יודגש בהקשר זה, כי קשה לקבל את טיעוני ההגנה לגבי ניתוק שיש לערוך בין ניהול הליך הוכחות על ידי סנגוריהן לבין עמדתן שלהן. במהלך ניהול ההוכחות, אכן עלו טענות משפטיות שונות מצד ההגנה, אולם הנאשמות 1 ו-3 אף כפרו בפרטים עובדתיים מהותיים שהוכחו בסופו של יום על ידי המאשימה. עם זאת, לא נעלמו ממני נסיבותיה האישיות של נאשמת 1 אשר התגרשה לאחרונה ומאז הגירושין מטופלת במחלקת רווחה בתחום אלימות במשפחה ומגדלת את ילדיה הקטינים. כמו כן, כפי שפורט במסגרת תסקיר שרות המבחן, הנאשמת 1 החליטה לערוך שינוי בחייה וכיום נמצאת בעיצומם של לימודי חינוך לגיל הרך, תחום בו היא מבקשת לעסוק בעתיד. עוד נתתי משקל לקבלת האחריות מצדה לאחר הכרעת הדין, הבעת הבנה לפסול שבמעשייה ונכונותה להשתלב בהליך של "צדק מחאה".

24. נאשמת 3 ילידת 1965, נשואה, אם לארבעה ילדים, ללא עבר פלילי. גם נאשמת זו החליטה לכפור במיוחס לה, ואינה יכולה לטעון לנקודות זכות בקבלת אחריות, הפנמת הפסול שבמעשייה, ומניעת עדות המתלוננות בתיק. מדברי נאשמת 3 עולה כי לאחר ביצוע העבירות נשוא כתב האישום שינתה את נהלי העבודה בעמותה, על מנת שהדברים לא יחזרו על עצמם. לצד זאת, ועל אף דבריה בשרות המבחן כי היא נוטלת אחריות על מעשייה ומביעה אמפתיה למתלוננות, צמצמה נאשמת 3 את חלקה בביצוע העבירות. כך, טענה בפני קצינת המבחן לגבי האירועים, כי הבינה בדיעבד שליזה פעלה בניגוד לנהלים, זאת על אף הממצאים העובדתיים שעלו בהכרעת הדין. בנוסף, מתעורר קושי לגבי הפנמת נאשמת 3 את הפסול שבמעשייה, כפי שעולה מדבריה בעת הטעוניה לעונש:

"אני אולי לא בדקתי מספיק...";

"קרה שנפל איזה פרי אחד שלא יכול לקלקל את כל הסל";

"הערך פה הוא צריך להיות זהיר... הייתי צריכה לבדוק יותר".

25. ב"כ נאשמת 3 טען לגבי חלופי הזמן. אכן, הליך זה נמשך פרק זמן יוצא דופן, ויש להתייחס לסוגיה זו. במקרה הנדון התרחשה הצטברות לא שגרתית של אירועים שונים, אשר הביאו לדחיות ולביטול דיונים רבים בשל נסיבות שאינן תלויות בגורם מסוים: עריכת מספר דיוני גישור; החלפת יצוגה של נאשמת 1; קשיים במתן עדות מתלוננות בהיוועדות חזותית מחו"ל; ביטולי דיונים רבים בשל מגפת הקורונה, אשר דומה כי לא פסחה על אף גורם בהליך זה; שרות מילואים של ב"כ נאשמת 3, ועוד. כך, בוטלו לא פחות מ-12 דיוני הוכחות, וכן דיונים נוספים. לבסוף, הכרעת הדין ניתנה כעבור כשלוש שנים מתחילת שמיעת הראיות, ונדרשה דחיה של למעלה משנה לשם קבלת תסקירי שרות המבחן. אין להלין על גורם כלשהו כאחראי לחלוף הזמן במקרה זה, אך יש לתת לכך משקל מסוים.

26. לאחר ששקלתי את כל הנתונים שלעיל, אני מוצא כי יש למקם את הנאשמות 1 ו-3 בשליש התחתון של כל מתחם ענישה בהתאם למתחם שנקבע לגבי כל אחת מהן, וכי אין לאבחן בין מידת העונש שיוטל על שתיהן. נסיבותיה האישיות המורכבות של נאשמת 1 כיום, כמפורט לעיל, וכן ההתרשמות מהפנמתה את חומרת מעשיה, בשונה מנאשמת 3, מציבים את עניינה ברף מעט נמוך מזה של נאשמת 3 בתוך מתחם הענישה הרלוונטי לגבי כל אחת מהן. כך, מאזנים שיקולים אלה את השוני הקיים בין מתחמי הענישה בעניינן, ומביאים לכלל קביעת מידת ענישה זהה. בהתחשב באמור לעיל, היה מקום להטיל על הנאשמות 1 ו-3 מאסר לריצוי בעבודות שירות ברף נמוך יחסית. יחד עם זאת, זה המקום בו יש לשקול את האכיפה הבררנית שנקבעה בהכרעת הדין, כחלק מטענת ההגנה מן הצדק. לנוכח עוצמת הפגיעה בתחושת הצדק וההגנות במקרה זה (ראו בהרחבה לעיל), יש להימנע מהטלת מאסר תוך קביעת ענישה ממשית בדמות של"צ, לצד ענישה הרתעתית של מאסר מותנה וכן פיצוי למתלוננות. לפיכך, החלטתי להטיל על הנאשמות 1 ו-3 את העונשים הבאים:

א. 250 שעות של"צ, בהתאם לתכניות שנקבעו על ידי שרות המבחן לגבי כל אחת מהן. בית המשפט מבהיר לנאשמות כי ככל שלא יעמדו בביצוע עבודות השל"צ, יתכן והדין בעניינן יחודש ויוטל עליהן עונש נוסף.

ב. 5 חודשי מאסר אותו לא תרצה כל אחת מהנאשמות, אלא אם תעבור עבירה על חוק הגנת הפרטיות תוך 3 שנים מהיום.

ג. כל נאשמת תשלם פיצוי בסך ₪ 1,500 לכל אחת משש המתלוננות לגביהן הורשעו. המאשימה תעביר את פרטי המתלוננות למזכירות בית המשפט תוך 10 ימים.

הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים שווים ורציפים שיחולקו באופן שווה בין כל המתלוננות, החל מיום 1.11.24 ומידי חודש בחודשו.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשרות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' אלול תשפ"ד, 12 ספטמבר 2024, במעמד הצדדים.